

Hingesoovid ei kao, nad vaikselt on, nad tasa annavad meil märku. Teeme oma hingesoovid teoks ka siis, kui meile tundub, et elu meid kui mujale on vedamas. Elu vahel veab meid kõrvale, et me mõistaks, mida hinges soovime. Kui see on me suurim südamesoov, siis see jääb. Iga väiksemgi naer, iga väiksemgi valu, võib muuta muutust suuresti ja tuua meid tagasi sinna, kus on me koht, on me kodu. Me pole kunagi eksinud, oluline on kergusega jätkata. Hingesoovid jäävad ka teostudes meiega, mitte need, mis ükshetk on ja järgmine enam pole. Ärme lükka selliseid sisemisi korduvaid soove aina edasi. Me justkui kleepume selle sooviga, me ei väsi kui oleme kokkupuutes temaga, olles oma hingesooviga ühte sulanud.

Kohapeal võime liigutada mägesi ja ka kohapeal võime tukkuda suuresti. Mis oleme me oma unistusteta, millal ja kas me üldse loobume temast? Kas teeme oma kõige sügavaimad hingesoovid teoks, et need ei jääks vaid unistuseks, vaid saaks ka teoks. Me oleme täpselt seal, kus oleme, pole vaja mõelda, et kuidas edasi. See mis sisimas kõnetab, on õige. Toimeta oma kõrgeima antud äranägemise järgi, sinu enda idee sobib sulle, ära kahtle. Me oleme kohe vabad ja vabana me loome tasakaalus elu. Meie, kes me hetkel asume siin maal, meile on antud see võimalus, seda imelist siin nautida, on antud luba sellel maal tegutseda ja astuda, oma iga järgneva sammuga saata korda midagi head, midagi suurepärasest, midagi unikaalselt uut. Meie elus olemise, meie püha tänutunne, meie tänu Maale, kas see kajastub ka meie tegudes, hingest soovin, et jah.

Aegade algusest, kui arvasime, et peame asju omama, algas ka nende asjade valvamine. Kardame asju kaotada, kardame neist ilma jääda, paneme asju luku taha, et keegi teine neid ei saaks. Sedasi paneme aga ka endas ukse lukku, olgu me ukсед alati avatud, tõelisi väärtusi varastada ei saa. Meile tuletatakse meelde, et me saaks edasi liikuda, olgu see siis läbi naeru, läbi valu, ikka hinges elades. Meie kehad on antud hetkes, kas ka meie olemus ja me meeled? Kohe kui see on kohale jõundud, aitab see meid tagasi juurte juurde. See aitab meid alati, nagu emad ja isad aitavad meid me teel, aitad sina, aitavad nemad, kas nii ei peakski olema, aidates üksteist edasi, meie ühise igatsuse suunas, siin ja praegu.

Kaua me soovime kohapeal tatsata aeg ehk hobuse seljas on ratsata? Ükskõik mida teeme või jagame, kui see tuleb heast tahtest, siirast kavatsusest, tuleb südamest, siis temast on meile kõigile abi. Meie ühised igatsused, meie ühised unistused, meie ühised hingesoovid, vaba kohalolu teadvus olgu meie igapäeva reaalsus ja avaldugu meie tegemistes, me teos.

Tänu ja armastusega,

[HingeTee](#)

[< EELMISELE LEHELE](#)